

Kal Pintér Mihály

Atyavilág

Kal Pintér Mihály

Atyavilág

ATHENAEUM

Copyright © Kal Pintér Mihály, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1-235-5030

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeumkiado2012@gmail.com

ISBN 978 963 293 758 8

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin

Felelős szerkesztő: Besze Barbara

Szerkesztette: Filippov Gábor

Műszaki vezető: Drótos Szilvia

Borítóterv: Földi Andrea

Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben, 2019-ben

A Magyar Könyvkiadók

és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Felelős vezető: Erdős Tamás vezérigazgató

Telefon: 66/887-400

1. Ahogyan Papváros lett

Történt mindez akkor, amikor nem történt semmi. Az Úr valahányadik esztendejének ki tudja, melyik havának tök mindegy, melyik napján. Mondjuk, reggel. A nyugati dombok felett vörösen izzott a nap...

Elszaporodtak a papok. Az ilyesmi az Úrnak mindig kedves. Ahogy mondják: ahány pap, annyi féle. Az egyikük kántál, a másik gondolkodik, a harmadik világmegvált. Szóval elég nehéz ezeket az önálló istenszolgákat úgy egyfelé terelni. No nem mintha terelődni vágyódtak volna. Akkoriban nem a templomokhoz keresték az atyákat – az atyák köré kezdték építeni a templomokat, húzták őket (nem az atyákat) egymás után, szép sorban. Az első tíz évben harmincat-nyolcvet. Korszaktól, építészeti stílustól függetlenül... Ki milyen követelt a hívektől. Aztán az ájtatosak meg a szorgosak rakták is egymásra a követeket, hogy meglegyen a követendő atya szent tere. Meg is lett. Ahogy múltak az évek, a város templomainak száma elérte a százat, a százhuszat, a szá... A templomok olyan magasra szaporodták magukat,

hogya a város vezetésének gondolkodóba kellett esnie. Na, ekkor döntött úgy, hogy vagy a papok létszámát csökkenti, vagy híveket importál más városokból. Hosszas disputa után végül az utóbbi mellett döntöttek: érkeztek is vagonokban az importált hívek, ájtatosak, máglyán égetni vágyók, a Hit Lovagjai, meg mindazok, akiknél az üdvözülés már nem volt kérdés. Vasárnapi istentiszteletek helyett napi istentiszteleteket tartottak, később pedig akár naponta többször is összegyűltek egy-egy közös imára. A vagonok meg csak érkeztek. A város kezdte kinőni önmagát. Duzzadt a népesség, mint valami felfújtt kutyta. A város vezetésének ismét gondolkodóba kellett esnie. Mert ami duzzad, annak, ugye, apadnia is kell. De ha már valami jó irányba duzzad, akkor annak apadnia is jó irányba kell. El is kezdték hát serényen a népesség kieresztését a városból, az importált hívek pedig szép lassan átvették az exportált hitetlenek helyét. Ugyanis a városból távozniuk kellett mindazoknak, akik kérdéseket tettek fel, vagy akik nyíltan tagadták a Teremtőt. Az első vagonokkal azok mentek, akik káromolták vagy viccekkel gyalázták a Legszezségesebbet. A következő vagonokkal távoztak a szkeptikusok meg az ateisták. Aztán azzal a bizonyos utolsó, szombati vagonnal elmentek az erősen gondolkodók meg azok is, akik nem tudtak dönteni, vagy szenvedtek saját bizonytalanságuktól. Mellesleg egy öreg pap is velük utazott. Csak hogy legyen ott valaki, aki megválaszolja a kérdéseiket.

Jomork atya ugyanis szeretett megválaszolni. Meg hát túl öreg is volt már ahhoz, hogy egy megújuló városba neki bárki is templomot emeljen. Legfeljebb kaphatott volna egy kriptát grátisz. De nem akadt olyan atya, aki a saját templomában szeretne volna látni őt, halottként pöffeszkedni. Jomork atya öreg is volt, gyanús is volt, folyt is a nyála, és mindig zavatosan beszélt. Őt csak a szkeptikusok értették, de azok meg már amúgy is kivagonírozódtak. Hát akkor hol lenne egy ilyen halál előtti atyának a helye? Leginkább egy olyan templomban, amely elég díszes ahhoz, hogy Jomork atya odacizellálja magát. És ha még csak cizellálná! De hogy naponta, istentisztelet-ről istentiszteletre csak kérdezősködjön a hívektől... És azok még válaszoljanak is a kérdésekre... Egy ilyen interakciós lázadás minden szentséges forgatókönyv halálát jelentené. Mert mi van akkor, ha kap egy szkeptikus választ? Vagy úgy kérdeznek vissza, ahogy az le nincsen írva? Hát leremegik magukat a tömzsi angyalkák az oldalhajókról. Ezért építették a hívek meg a mesterek értő műgonddal azt a templomot? Ezért hívtak oda önjelöltségükben is hírhedten nagy művészeket, akik szinte már nem is éltek? Ezért faragtattak ki mindent velük? Még az angyalka szárnya redőit is, amire akkoriban azért kevés példa akadt.

Azért üdvös, hogy az atya nem tiltakozott, sőt ő maga is ösztönözte saját maga bevagonírozását a kérdezők mellé.

A papok meg közben egyre csak szaporodtak. Addigra már nemcsak a teológiában járatosakból lehettek atyák, de az ájtatos szemű amatőrökből is. Egy-két szózat, a városvezetésnek ígért néhány marok perselypénz, és meglett az az állás.

Mindent egybevetve azért akadtak ebben a városban szkeptikusok, akiket elkerült a vagon, meg akadtak olyan hívek is, akik jobban látták az összefüggéseket, mint a templomjóláll nekünk-papok. Hát ezek csak úgy titokban, meg néha egy-egy gyűlésen... Valahogy nem fértek fel azokra a vagonokra. Meg hát ott az az eretnekszemű gyerek is, akinek már a pillantása büntetendő. A hívek Szkeptikus Tamásnak hívták. Na, ez a Szkeptikus Tamás nem átalotta elhagyni az istentiszteleteket. Aztán a saját érdekében mégiscsak jobbnak látta, ha a hátsó sorokban meghúzza magát, és megtanulja azt a négyöt dalt, amit ilyenkor illedelemmel és átéléssel kell elővezetni. Ez a Szkeptikus Tamás annyira nem hitt semmiféle fölsőbb hatalomban, hogy egyszer csak elkezdte nem látni az eget. Amikor lefelé nézett, nem volt baj a látásával. Hiszen idelent van fű, van talaj, van bogár. No, ezekben hitt, mert ezeket látta azzal a kiszúratlan szemével. Hát idáig terjedt az ő okossága. Aztán egyszer, amikor a papok fröccsödésébe betért, és hallotta, hogy jön majd az a bizonyos Megváltó, egy enyhe mosolyt engedélyezett a szájának. Ez a száj viszi őt majd egyszer arra a bizonyos

megszentelt akasztófára, hogy a lelke bűnösségét ott tisztítsa meg a kilehelés közepette.

Azon a bizonyos napon, amikor nem történt semmi, virradni virradt, napsütni napsütött, esni csepergett. Istentisztelet is volt, meg dolgos munka. Csak egyvalami nem volt. Hát éppen az, amit úgy igazán valaminek nevezhetünk. Ezt a napot is elfelejthettük volna, ha nem éppen ekkor döntenek úgy a városban időközben kialakuló rendek, hogy szétessenek, de úgy istenesen. Egy papi vita következményeképpen decentralizálta magát az addigi egységesség, és hát nőttek is ki a rendek ott helyben, mint a dudva. De nem ám akármennyi! Akadt olyan atya, aki egymagában két rend volt. A hívek nem győzték csodálni, miképpen szaporodhatott meg ennyire a lehetőség, amellyel, ugye, ők élhetnek. Eddigre az a száz-egynehány templom száz-egynehány különböző hitbuzgalmat jelentett, alkalmasint többet is. Ha idetartoztál, valahol máshol ellenség lettél. Na, ez a nap indította meg a papvárossá alakulás dicsőséges folyamatát. Ekkor a város vezetése ismét gondolkodóba esett. Rájöttek, hogy ha megszentelnék a városházát, és tömjént füstölnének szét mindenütt, akkor talán a döntések is súlyosabbak lennének. A városházára kitették a szent jelet. A honatyák reverendát húztak, az ablakokat kitörettek, és előre legyártatott színes üvegeket tettek be pótlásként. A villanyokat leoltották, és élvezték, ahogy a szűrt

fény beáramlik a térbe. Hát mégiscsak más így vezetni egy várost!

Egy hét is beletelt, mire a várost vezető atyákat egy gyorsító rendelet segítségével tömegesen pappá szentelték. És ekkor elszabadult a mennyország. Az iskolák, egyetemek sem maradtak jelöletlenül. Az elvilágiasodásban leledző lakóházak tulajdonosait bilincsbe verve vitték a megszentelt fogdába. A szenteséges jeleket gyártó kis- és középvállalkozások nem győzték a munkát. Dolgoztak éjt nappallá téve, hogy a rengeteg megrendelésnek eleget tegyenek. A városban egy hónapon belül nem maradt pogány hely. A várost vezető Gullamér Teodor fel is vette a Páter Géb nevet, és kihirdette az úgy nevezett egyházhierarchikus demokráciát: legfontosabb a népakarat, a nép azt akarja, amit az Isten, mi pedig megmondjuk, Isten mit is akar. Ezzel vitatkozni minden szentségnek ellentmondó cselekedet. Miután az új istenhierarchián alapuló, egyházhierarchikusan demokratikus alkotmánykötetet kecskebőrbe kötve kitették a főtérre olvasás céljából, egyértelművé vált, hogy mit szabad, és mit nem szabad. A kecskebőr kötéses kötet kitért arra is, hogy ki tanulhat, ki űzhet mesterséget, és kinek *könnyebbedik* meg az élete, ha belép a decentralizált papi rendeket egyesítő (vagyis recentralizáló) Nagy Papi Szövetségbe. Ez párt is volt, meg nem is, szervezet is volt, meg nem is, szenteséges is volt, meg nem is. Mindent szabad, de a demokráciát senki nem kérdőjelezheti meg. A demokráciának is

van egy bizonyos útja, amit, ugye, végig kell járni ahhoz, hogy a nép érvényesíteni tudja az akaratát. Például egyáltalán nem volt kötelező papi személylé szentelődni. A papi személy a majdnem pap volt. Amolyan papi jogokkal nem rendelkező, mégis papi mivoltát felvállaló, szentségben élő állampolgárt jelentett. Ha egy interjún kiderült, hogy a munkavállaló semmiféleséggé sem szentelődött, akkor jött a kedves mosoly meg az értesítjük.

Így aztán elmondható, hogy papi személlyé válni érdemes, sőt demokratikus is volt. Az ilyen ügyeket intéző minisztériumi főosztály éjt nappallá téve dolgozott azon, hogy ne legyen fennakadás. A kérelmezők így is kigyózó sorokban álltak a hivatal előtt. Kilógtak egészen a pékségig, az pedig jó egy kilométerre volt. Aztán a város a korábbi államtól-államocskától elszeparálódott (hogyan miképpen, azt ne firtassuk), magamagát városállammá nyilvánította, papi törvényeket hozott, városának házáat Parlamentté, városi közgyűlését szentséges Országgyűléssé változtatta. Így lesz ország Isten akaratából az egykoron pogány város, ÁMEN.

Ekkorra már olyan nagy volt a szenteltvízigény, hogy külön víztározót kellett létesíteni. Így is tömegesen kellett a szent megjelölést elvégezni. A papi személlyé szentelődés folyamata ugyanis annyira mégsem volt egyszerű. Be kellett nyújtani a kérvényt. Jött az első forduló, a szóbeli, a gyorsított gyakorlati vizsga. Vagyis istentiszteletet kellett celebrál-

ni, majd egy egyszerű áldozatot bemutatni. Ennek alanya lehetett egy élő egér, amelyet a Papi Főosztályon kellett előrendelni. Sikeres vizsga esetén meglett a pecsét a tagsági könyvben, vagyis a sehonnai bitang ember aktív munkakeresővé vált.

Aztán a későbbiekben még nehezebb lett papi személytelenségben élni. Ugyanis a tagsági könyvbe már nem azt írták be, hogy *alapfokú papi személy*, hanem azt, hogy *EMBER*. És lássuk be, egy akkori-mai világban csak az emberré válás segíthetett abban, hogy humánus elbírálást kapjunk. Ha az ember nem volt ember, akkor legfeljebb guberáló, vég-lény vagy szabados lehetett.

Mindeközben az egyre kevésbé ifjádó Szkeptikus Tamás kissé öszülni kezdett. Márpedig napszaktól függetlenül szívesen esett a hiúság bűnébe. Egyetlen ősz hajszál miatt képes volt olyan hisztériát csapni, hogy sikoltozásától elröppentek még a galambok is. Pánikrohamában azt sem tudta, mit kezdjen magával. Egykor szépséges szembogarától elaléltak a lányok. De nem ám csak a bűnben fogantak, hanem a szent életűek is. Na, ezek úgy jártak Szkeptikus Tamás hálójába, mint a menetrend szerinti gyors a pályák udvarába. Kínálták kebellet, tomporral, öllel, nyelvvel meg mindennel, amit az efféle pogányok a maguk számára istenesnek vélték.

Most meg hiába bizonygatták a csúnyácska aszszonyok, hogy nem is olyan ősz az az ősz, Szkeptikus Tamás sehogy sem akart hinni nekik. Már csak

ők maradtak a hálójában. Végignézett rajtuk meg a portékán, amit ezek a korántsem kellemetes hölgyek ajánlgattak neki. Hát attól borzongott az ő gyenge lelke, de istenesen. No, a Szkeptikus Tamás úgy gondolta, hogy ha nem próbálhatja magára a szebbnél szebb hölgyeket, asszonyokat, ifjú leányokat, akkor az ő materiális létének annyi, onnan meg, ugye, már nincs tovább. A Szkeptikus Tamás fején meg egyre csak szaporodott a színmentes haj. Már az egész feje ezüstösen csillogott, az arca is beesett. Ettől fogva észre sem vette, hogy a korábbi asszonyok meg lányok még mindig ajánlgatják portékáikat. Ő már eldöntötte, hogy soha többé nem tartozhat a szabad kéjencek közé. Papi személylé meg mégsem teheti magát világ csúfjára, így meg egy idő után ember sem lehet. A szent életű asszonyok végül el is pártoltak tőle.

Szóval az őszülő, beesett arcú Szkeptikus Tamást elkerülte a szerencse, az asszony meg a társadalom. Járt az istentiszteletekre szorgalmasan, hogy ha már ember nem lehet is, legalább vagonírozódnia ne kelljen.

Egyre kevesebbet érzelt a világból. Mindenki más látott eget, felhőket, madarakat. A Szkeptikus Tamás meg csak egy fatetőt, amelyet alaposan kievett az idő. Kezdte kerülni az istentiszteleteket. Beállt a szabadosok közé, hogy önként kivettesse magát a társadalomból. Ez sikerült is. Mert az akkori-mai világban nem ám olyan szabadosok éltek, mint a mai-mai vi-

lágban. Ezek nem dőzsöltek asszonyokkal, meg nem voltak ilyen hedonisták. Nem léteztek szakállas nők (hát persze hogy léteztek!), se gyermekeket hajszólo, elhájadt férfiak (hajjaj!). Ezek a kukában turkáltak, viszont nem jártak istentiszteletre. Ebből aztán elvet kovácsoltak, és örültek maguknak. Tamás számára ez amolyan önkéntes száműzetés volt, bár ő kukából még véletlenül sem evett volna. Viszont soványodott, hiszen nem kevés vagyonkája a végét kegyegte. Hát ilyenkor van ugye a válaszút, hogy vagy ide, vagy oda. Tamás szeme előtt elszaporodtak a tetők. Vak-sin ment az utcán. Fájt a feje, gyógyszert lopott, hogy enyhítse a kínt. Talán így fáj, ha valaki szabados, és nem papi személy? Ki tudja? Szkeptikus Tamás túrte a sorsát. Táncolgatott a periférián.

A papi személyek mindeközben sokasodtak, gyermekeket nemzettek, akik aztán szintén gyülekezeti tagok, később pedig papi személyek lettek. Így élt az a bizonyos város, ahol egyre kevesebben kódorogtak Tamás nyomdokain, a lecsúszás és a majdnem-lét között. Szegények persze így is akadtak, bár akadásukat próbálták ide-oda rejtegetni. Azért ha megvolt hozzá a hivatalos pecsét, akkor naponta egyszer sorba állhattak ebédért. Mindennap paprikás krumplit főztek, mert a változatosság kísértését elvetették. A megszokásban hittek, mert az nagyon bevált. A szegények nem érezték a paprikás krumpli ízét, sőt elkezdtek semmit sem érezni. Na, ez megint csak egy újabb lépés a Megváltó felé. Ellenben mindenki

megtanult énekelni. Egy adag ételért egy versszakot kellett elkántálni. Valahogy így esett, hogy azon a bizonyos napon, amikor a paprikás krumpli íze véglegesen megszűnt, a papi rendek között képződésért vette az első egyetértés. Persze nem valami újfélle dologban kezdtek gondolkodni. Abban viszont megállapodtak, hogy a Megváltóra várakoznak. Ez egykét hétig olyan reménységgel töltötte el Papvárost (ez lett a városállam ideiglenes neve, végleges pedig később sem akadt), hogy a boldogság majdhogynem kitüremkedett a falakon.

Aztán a rendek elkezdtek versengeni egymással, mert ha valami, hát az bizonyos, hogy a Megváltó Papvárosba látogat először. De hogy melyik rendnek tárulkozik fel, vagy hol osztogat majd autogramokat, no, ez az, amiben nem volt egyetértés. Az az egy biztos, hogy minden rendnek maga felé hajlik a hite, így aztán először kellemes, majd egyre kellemetlenebb versengés alakult ki a Megváltó tekintetében. De hogy hol és mikor...

2. Szkeptikus Tamást meglátogatják

Egy hónap várakozás után Szkeptikus Tamás megkapta a kis bilétáját, amely feljogosította arra, hogy sorszámot húzzon, és kivárja a sorát az egészségért lihegők kavargó tömegében. Tömeg? Lehet, hogy addigra az ártók ismét befészkeltek magukat Papvárosba? Vajon ki lehet a Megváltó-bőrbe bújt Sátán? A papi reverendát ördögi jelmezként kifordító busoid, vészhozó szabados? Hát, megtévedni még csak-csak szabad. Na de hogy a megtévedésből erényt, sőt propagandát kovácsoljunk! A város ettől függetlenül volt olyan nagyvonalú, hogy ezeket a megtévedt személyeket is ellássa. Nem is tudtak különbséget tenni. Hát egyik pap olyan, mint a másik hitetlen. Fej, tor, potroh. Na meg jött a naiv kérdés: hát mi van akkor, ha ezek mind ájtatosak? Ennyien? Valahol vissza kellett érkeznie néhány vagonnyi ártónak. Szóval meghányva, kivetve, mint a kártyát, végezetül csak nem tettek különbséget. Azt a bizonyos időt, sort, órákat, napokat, éveket ki kell bekkelni, bizonyos pénzüsszeget le kell perkálni, ha

az ember az ellátottak népes táborát szeretné gyarapítani.

A papi személyeknek elsőbbségük volt. Mert ájtatos és ájtatlan lehetett ugye bárki, na de a papi személyiségről ott volt a papír meg a pecsét. Így aztán magától értetődött, hogy egy papi személy hipochondrikus rohamát előrébb vették, mint egy szkeptikus agyérkatasztrófáját.

Szkeptikus Tamás nem gondolta, hogy ekkora a baj. Bár a feje hasogatott, meg sok tetőt látott odakint, ahol számára deformálódott minden. A kiavatlanságot tartotta elsődleges indoknak, ám a dokornak volt erről egy alternatív véleménye. Agytumor. Mielőtt végképp összeomlott volna, Szkeptikus Tamás praktikus kérdéseket tett fel műtétről, életről, halálról, esélyekről, fájdalomról – és az időről. Aztán hazament, csak azután zuhant mag alá. Na, gondolta, ilyenkor jó, ha az ember nem papi személy, hiszen bármikor feldobhatja a kötelet egy szögre, aztán az üdvözülésmentességtől sem kell tartania, amikor roppan a nyak. Tamás ugyanis szerette volna materiálisan megszüntetni magát, és már épp az előkészületeket végezte, amikor valaki bekopogtatott hozzá.

Az ajtóban egy harminc körüli szakállas férfi állt. Szkeptikus nem kérdezett semmit, egyszerűen beengedte a kopogtatásban megfáradtat. Ehhez persze hozzátartozik, hogy az ajtón rigli, két biztonsági zár, rács, tűzjelző és áramfejlesztő is volt. Ezeket kiol-

dotta, majd kérdés nélkül kitarta az ajtót. A találkozásról később a következőket mondta:

Be akartam engedni. Talán segítségért jött? Nem mondta. Aztán úgy éreztem, inkább ő akar segíteni. A kezén és a fején sérülésnyomokat láttam, de nem kötöztem be őket. Pedig szivárogtak. Viszont a horzsolásom elmúlt. Nem kínáltam széssel, nem kérdeztem meg, hogy szomjas-e, éhes-e. Órákig álltunk az ajtóban, nem fáradtunk el. Azt éreztem, hogy minden rendben van. Az is rendben van, hogy meg fogok halni. Az is rendben van, hogy hitetlenségben élek. Vártam, hogy meggyőzzön: bűnös vagyok. Nem akart jó útra téríteni, nem mondott példabeszédet. Nem csinált semmit. Talán egy fél nap is eltelhetett így, minden fáradság nélkül. Aztán a férfi sarkon fordult, és elment. És ez is jó volt. Bezártam az ajtót, minden reteszt ráhúztam, leültem. Másnap elmentem Páter Simelenhez, és kérelmeztem a felvételem.

Páter Simelenhez nehéz volt bejutni. A bürokrácia elútveszti az embert, még ha szerencsétlen egyébként orientálódik is rendesen, mint egy arra kitényésztett labirintusegér. Egy Szkeptikus Tamásra ez hatványozottan igaz. De valahogy aznap nem volt kuncsaft, és a páter éppen jó passzban volt. Sütött a nap, minden ment a maga útján. Páter Simelen helylél kínálta az őszülő, beesett arcú kétkedőt, mintha nem is valami bürokratikus hercehurcát kezdené-

nek, hanem amolyan vendéglátás-féleségbe csöppentek volna. Ezt Szkeptikus Tamás sem értette. Páter Simelen mindenesetre élt gyanúja fenyegető perével. Hiszen belépni a papi személyiséget kérelmezők közé állampolgári jog volt. De egy ilyen emblemikus figura, mint Szkeptikus Tamás, valahogy mégsem illett a képletbe. *Ha eljön a Gonosz, hogy megtérjen, és már nem lesz többé Gonosz, akkor mihez képest lehetünk mi jók?* Azért az okokat ügyeskedve kikérdezte. És jött is a furcsa válasz. Szkeptikus Tamás erről később így vallott:

Páter Simelen furcsán nézett rám. Nem értette, mit akarok. Én őszinte voltam, és elmondtam neki, hogy papi személlyé szeretnék szentelődni, Istent szeretném szolgálni. Akiről nem volt bizonyosságom. Nem vesztettem el alapvető hitetlenségemet. Talán ez volt az oka, hogy Simelen furcsán nézett rám. Akkor meséltem neki a férfiről, akivel találkoztam. Valójában magam sem értettem a dolgot. Inkább én vártam választ tőle. Egy darabig csak ültünk egymással szemben, és együtt nem értettünk semmit.

Gondoltam, lehetne gyóntató atyám, de akkor ez még nekem is túl sok lett volna. A szemébe néztem. Megijedtem. Páter Simelen szeméből hiányzott az Isten. Elborzadtam. Egyrészt attól, hogy hová tűnt onnan az Isten. Másrészt attól, hogy éppen engem rémiszt meg ennyire Isten nemléte. Ettől kezdve következetesen elkerültem a templom környékét

is. Gondolkodó hitetlen lettem. De megvolt már bennem a betöltetlen űr.

Pedig Simelen oszlopos tagja volt a Hitseregnek, a Megváltó-kórusnak és az Istenért Égető Tisztítónak. A háromcsillagos istenkatona? Éppen Simelen szeméből hiányozna az Isten? Ez nem hitkérdés, ez szemorvosi probléma!

Tamás prédikálni kezdett a szkeptikusok között. A papi őrsön, a Szent Vádszéken elkezdtek utánajárni az ügynek. Szóba került a szakállas férfi. El is készült a fantomkép. Na, ez aztán olyan jól sikerült, hogy később a Nyugati Oldal rendjei freskóként használták a keresztpilléres templomokban. Ettől függetlenül megállapították, hogy Szkeptikus Tamás nem azzal találkozott, akire a személyleírás alapján rögtön ráterelődött a gyanú. A fantomképen megmutatkozó szakállas bizonyára egy szabados imitátor. *Olyan* formátumú személyiség egyébként sem egy szkeptikust keresne fel először. Tamás még mindig hitt a magában (mármint hitt abban, amiben valójában nem hitt). Aztán az egyik prédikációja alkalmával egy szabadosnak álcázott papi elfogó személy a Papi Tanács elé taszigálta, ahol feltették neki az első nagy kérdést.